

Gespreksnotitie Kinderpardon

Visie VNG

VNG heeft steeds gepleit voor Kinderpardon omdat zij het onwenselijk vindt dat kinderen in de illegaliteit leven. Gemeenten willen geen kinderen die alleen recht op onderwijs en gezondheidszorg hebben in hun gemeenten maar verder in onzekerheid leven en waarbij het de vraag is wat zij na hun 18^e moeten gaan doen.

Daarom waren gemeenten erg blij met het Kinderpardon. Wel is het teleurstellend dat het Kinderpardon beperkt is gebleven. VNG heeft steeds onder de aandacht van de staatssecretaris gebracht het onwenselijk te vinden dat jongeren onder Rijkstoezicht moeten vallen om in aanmerking te komen voor het Kinderpardon. Daardoor vallen gezinnen met minderjarige kinderen die buiten de Rijksopvang in gemeenten verbleven, buiten deze regeling. De VNG is van mening dat het om één ondeelbare overheid gaat en dat de keuze om dat te beperken tot de Rijksoverheid arbitrair is. Een burgemeestersverklaring of inschrijving op school of iets dergelijks zou ook moeten kunnen tellen.

Daarom sluit de VNG zich aan bij de oproep van burgemeesters aan staatssecretaris Teeven die aandacht vragen voor de positie van langdurig in gemeenten verblijvende kinderen die zijn afgewezen voor het Kinderpardon, omdat zij niet meer in beeld waren bij de Rijksdiensten in de vreemdelingenketen, maar wel bij gemeenten.

Gemeenten hebben jarenlang gezinnen met kinderen opgevangen die op straat gezet waren. Door het ontbreken van rijksopvang hadden zij geen rijkstoezicht. Ze waren echter wel bij gemeenten in beeld (scholen, hulpverleners, organisaties).

Vanaf 27 juli 2010 is het Rijk gezinnen met kinderen gaan opvangen in Gezinslocaties vanwege een tussenvonnis van het Gerechtshof Den Haag. Deze datum is tevens de peildatum rijkstoezicht van het Kinderpardon. Ieder kind daarna werd dus opgevangen in een Gezinslocatie. De kinderen daarvoor niet, maar toen kon en mocht het ook niet. Pas eind 2012 mochten kinderen met hun gezinsleden die al in gemeenten woonden voor 27 juli 2010, ook naar Gezinslocaties toe. Rijkstoezicht is dus lange tijd onmogelijk geweest voor deze gezinnen omdat zij geen recht hadden op rijksopvang.

Brief: brief aan Tweede Kamer van 7 februari 2013

<http://www.vng.nl/brieven/regeling-langdurig-verblijvende-kinderen>

Landelijk Overleg van Gemeentebesturen inzake Opvang- en terugkeerbeleid

Position paper L.O.G.O. ten behoeve van het rondetafelgesprek 'kinderpardon' 28 mei 2014

Geboorten worden geregistreerd bij de gemeente; deze registratie is geldig voor het gehele Koninkrijk. Een huwelijk wordt geregistreerd bij de gemeente, maar geldt in het gehele Koninkrijk. Een overlijden wordt geregistreerd bij de gemeente, maar ook deze registratie geldt voor het gehele Koninkrijk. Uitgifte van identiteitsdocumenten, verhuizingen - lokale overheden hebben uitvoerige bevoegdheden om (toe)zicht te houden op hun inwoners. Veel toezichthoudende taken worden, in het belang van een efficiënte en effectieve beleidsuitvoering en in het belang van de burger, waar mogelijk juist op lokaal niveau uitgevoerd.

Doel van de regeling

Het Landelijk Overleg Gemeentebesturen inzake Opvang- en terugkeerbeleid (LOGO) wil graag van deze gelegenheid gebruik maken om enkele hardnekkige misstanden in de uitvoering van de regeling voor langdurig verblijvende - in onze gemeenschap gewortelde - kinderen vandaag nogmaals onder de aandacht te brengen. Het doel van de 'regeling langdurig verblijvende kinderen' (beter bekend als het 'kinderpardon') is immers om "duidelijkheid te verlenen" en te "voorkomen dat er in de toekomst opnieuw discussies ontstaan over lang in Nederland verblijvende kinderen".

Gemeentelijk toezicht

Allereerst het vraagstuk van lokaal toezicht. Kinderen die langer dan een aaneengesloten periode van drie maanden buiten beeld van de Rijksoverheid zijn geweest vallen buiten het kinderpardon. Waar dit gaat om kinderen die geworteld zijn in - en in beeld zijn van - onze lokale gemeenschap is dit door lokale bestuurders niet op een eerlijke en verantwoorde wijze uit te leggen. De - inmiddels als historisch te kwalificeren - burgemeestersoproep aan staatssecretaris Teeven is daar de expliciete getuigenis van.

Nederland, als gedecentraliseerde eenheidsstaat: de eerder aangehaalde voorbeelden geven aan hoe lokale registratie doorwerkt in het nationale bestel. In een tijd dat gemeenten steeds meer (voormalige) rijkstaken op zich dienen te nemen, en de decentralisatie zich sterker dan ooit profileert, neigt in dit dossier een onderscheid tussen Rijks- en lokale overheden naar het willekeurige. Dit terwijl één van de uitgangspunten van behoorlijk bestuur, het evenredigheidsbeginsel, zou moeten waarborgen dat de overheid niet willekeurig handelt.

Eerder is al gebleken dat toezicht op lokaal niveau een belangrijke meerwaarde heeft gehad in het kader van het vreemdelingenbeleid. In de Regeling Afwikkeling Nalatenschap Oude Vreemdelingenwet (RANOV - ook wel genoemd het 'generaal pardon') uit 2007 is expliciet een verklaring van de burgemeester nodig geacht, om aan te tonen dat mensen die niet (meer) in beeld waren bij de Rijksoverheid wel degelijk al die tijd ononderbroken verblijf in Nederland hadden gehad. Destijds werd ingezien dat deze pardonregeling pas effectief uitvoerbaar werd op het moment dat er lokaal uitvoering aan zou worden gegeven, omdat erkend werd dat juist lokaal er zicht was op de verblijfssituatie van betrokkenen.

Bij de totstandkoming van de RANOV werd het zogeheten *Informeel Expertteam* ingesteld waarin de Rijksoverheid, lokale overheden vertegenwoordigd door de VNG, de G4 en het LOGO en de maatschappelijke organisaties Vluchtelingenwerk en INLIA intensief samenwerkten. Deze samenwerking is door alle betrokken partijen als zeer positief ervaren en als een meerwaarde erkend. Dit heeft geleid tot een zorgvuldige planning, een adequate uitvoering, en tot het optimaal realiseren van de doelstellingen van de regeling. Het LOGO pleit dan ook voor een analoge toepassing van deze brede samenwerking op het huidige kinderpardon, waarin het toezicht door lokale overheden naar (bewezen) waarde kan worden toegepast.

De peildatum vanaf welke de toets op het 'langdurig onttrekken aan het toezicht' ingegaan is, is overigens 27 juli 2010, de datum waarop gezinnen met kinderen op grond van een uitspraak van het Gerechtshof Den Haag (in cassatie bevestigd op 21 september 2012 door de Hoge Raad), niet langer op straat mochten worden gezet. Wrang hierin is dat kinderen die vóór deze datum verstoken bleven van Rijksvoorzieningen - beleidsmatig - niet opnieuw in aanmerking konden komen voor voorzieningen van Rijksweg. Deze gezinnen zijn in gemeenten terecht gekomen en daar gebleven. In onze ogen is het onterecht dat deze kinderen buiten de regeling voor het kinderpardon vallen omdat hun voorzieningen vóór 27 juli 2010, naar later bleek ten onrechte, door de Rijksoverheid beëindigd zijn. Deze kinderen konden dus geen rechten meer doen gelden op voorzieningen van Rijksweg en de Hoge Raad heeft bevestigd dat, zelfs als het handelingen betreft waarvoor de ouders verantwoordelijk waren, dit deze kinderen niet mag worden tegengeworpen. Toch wordt deze categorie buitengesloten. Men wordt door het Rijk verweten niet in beeld geweest te zijn terwijl juist *het Rijk* opvangmogelijkheden (en dus toezicht) volgens het Hof en de Hoge Raad ten onrechte heeft onthouden. Het LOGO heeft deze problematiek herhaaldelijk onder de aandacht gebracht van de Rijksoverheid en gevraagd deze kinderen opnieuw in de opvang op te nemen. Helaas gaf de Rijksoverheid op dit verzoek niet thuis; nu dreigen de in onze gemeenschappen gewortelde kinderen daar de dupe van te worden, terwijl voor onze bestuurders het gevolg van de hierboven geschetste situatie niet meer valt uit te leggen.

Ouder dan 21 jaar

Een andere groep die buiten het kinderpardon valt is de groep die bij aanvraag ouder was dan 21 jaar en dus in wezen *te lang* is geworteld. Was het doel van de regeling niet een oplossing te bieden voor kinderen die aantoonbaar in Nederland zijn geworteld? De groep die inmiddels ouder is dan 21 jaar verblijft aantoonbaar langer in Nederland (gemiddeld 8 tot 11 jaar) dan de groep die nu onder het kinderpardon valt (gemiddeld 5 tot 8 jaar). Is het hanteren van een dergelijke leeftijdsgrens niet ook in strijd met de evenredige belangenafweging en dus willekeurig?

Het LOGO gaat op grond van haar ervaringen ervan uit dat lokale overheden beter zicht hebben op kinderen en hun worteling in de samenleving dan de Rijksoverheid. Deze lokale bestuurders kunnen echter niet uitleggen waarom kinderen, die nog langer in Nederland zijn dan de ons allen bekende Mauro, worden buitengesloten van de regeling die juist voor hen een oplossing zou moeten bieden. Bestuurders als burgemeesters en portefeuillehouders kunnen niet uitleggen aan de gemeenschap waarin deze jongeren die zijn geworteld, aan buurtgenoten, scholen, (sport)verenigingen etc., dat deze jongeren in plaats van een pardonvergunning een inreisverbod krijgen op grond waarvan hun verblijf in Nederland zelfs strafbaar wordt.

Conclusie

De LOGO-gemeenten begrijpen dat ongelimiteerde regelingen een fictie en onwenselijk zijn, en dat grenzen trekken inherent met zich meebrengt dat er altijd mensen zullen blijven die er net buiten vallen. Wij pleiten er niet voor om iedereen toe te laten, maar om het doel van de huidige regeling rechtvaardig na te komen. Ons probleem is het willekeurig onderscheid waardoor een deel van de gewortelde kinderen, waar de regeling voor bedoeld is, buiten de boot valt.

Ook kinderen die 'te lang' geworteld zijn en juist daarom buiten de regeling vallen zullen de gemoederen begrijpelijkerwijs blijven bezighouden. Geen oplossing bieden aan deze gewortelde kinderen zal leiden tot voortdurende maatschappelijke onrust. En over welke aantallen hebben we het eigenlijk? Het betreft uiteindelijk maar een zeer beperkte groep.

Wij zouden graag zien dat het doel van de regeling ook in de uitvoering in het oog wordt gehouden, welk doel gelegen is in het vinden van een oplossing voor *aantoonbaar* gewortelde kinderen. In het aantonen van deze worteling ligt in de ogen van het LOGO bij uitstek een taak voor de lokale overheden.

LOGO, John W.R. van Tilborg, voorzitter

Position paper

Hoorzitting Tweede Kamer woensdag 28 mei 2014

Hans Martijn Ostendorp, burgemeester Bunnik

Voorzitter, om te beginnen: dank voor de uitnodiging en de gelegenheid om hier mijn ervaring te delen en uw aandacht te vragen voor de uitvoering van het kinderpardon.

Aanleiding

In februari raakte ik betrokken bij de regeling langdurig verblijvende kinderen, beter bekend als het Kinderpardon, toen de situatie van de achtjarige Shenjun onder mijn aandacht kwam. Shenjun woont in Odijk, één van de Bunnikse kernen. Onze gemeenschap kent hem al vanaf het moment dat hij een half jaar oud is en –nadat hij met zijn moeder uit het AZC in Zwolle was gezet- liefdevol werd opgevangen door een gezin in Odijk.

Toen bleek dat hij buiten het Kinderpardon viel ontstond al snel maatschappelijke onrust; de Bunnikse gemeenschap, en de Odijkse in het bijzonder, is klein en hecht. Naar aanleiding van deze onrust heb ik mij uiteraard verdiept in de situatie van Shenjun en in het Kinderpardon.

Het in 2012 afgesproken Kinderpardon was –volgens mij- bedoeld om een eind te maken aan de uitzichtloze situatie waarin een groep kinderen, die geen verblijfsvergunning had maar wel was geworteld in Nederland, zich bevond. Nederlandse burgemeesters waren blij dat er een oplossing was gevonden voor deze kinderen, een zeer kwetsbare groep in onze samenleving.

Uitvoering Kinderpardon

Er waren twee elementen in de uitvoering van het Kinderpardon die mij verbaasden.

Ten eerste is dat het onderscheid dat gemaakt is tussen het Rijkstoezicht en het nadrukkelijk in beeld zijn in en bij de gemeente. Ik zie de overheid als ondeelbaar. Zo gaan deze kinderen bijvoorbeeld naar het consultatiebureau, de peuterspeelzaal, de (basis)scholen (die worden gefinancierd door en onder toezicht staan van de Rijksoverheid) en nemen ze volop deel aan de samenleving door lid te zijn van –bijvoorbeeld- de sportvereniging of de scouting en actief te zijn op Koningsdagen, sportdagen, de avondvierdaagse en carnaval.

Het tweede punt dat mij opviel is de leeftijdsgrens van 21 jaar waardoor kinderen die vaak nóg langer (12,13 of 14 jaar) geworteld zijn in onze samenleving dan degenen die wel onder het kinderpardon vallen, nu buiten de regeling van het kinderpardon vallen en tóch naar het land van herkomst terug moeten keren.

Ik heb de staatssecretaris in een persoonlijk telefonisch onderhoud en in een persoonlijke brief, waarin ik nadrukkelijk ben ingegaan op de lokale worteling, gevraagd om voor de 8 jarige Shenjun gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid. Shenjun wordt verweten dat hij zich heeft onttrokken aan rijkstoezicht, daar waar hij juist door de rijksoverheid op straat is gezet. Actief buiten rijkstoezicht geplaatst.

Het antwoord op mijn schrijven heb ik in vertrouwen afgewacht, ook omdat mij duidelijk was geworden de staatssecretaris in een ogenschijnlijk vergelijkbare situatie in onze buurgemeente Utrecht, lopende de rechtsgang gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid.

Echter, de Staatssecretaris zag geen aanleiding om anders te beslissen dan hij tot op dat moment wilde vooralsnog geen gebruik maken van zijn discretionaire bevoegdheid, dit standpunt heeft hij via zijn gemachtigde afgelopen maandag voor de rechtbank in Utrecht nogmaals herhaald.

Ik heb mijn verbazing over de uitvoering van het kinderpardon gedeeld met een aantal collega-burgemeesters. Zij herkenden het beeld dat kinderen binnen het kader van het kinderpardon (5 jaar geworteld in Nederland en bijvoorbeeld naar school gaan) op een gelijkwaardige wijze behandeld zouden moeten worden binnen een ongedeelde overheid.

Kortgezegd, het zou niet moeten uitmaken of je als kind in beeld bent bij de rijksoverheid of bij de gemeentelijke overheid. Al helemaal niet als dat "uit beeld zijn" bij de Rijksoverheid geen vrijwillige keuze is geweest, maar omdat je simpelweg uit het AZC op straat bent gezet en zo juist door de Rijksoverheid actief buiten rijkstoezicht bent geplaatst.

Dat heeft ertoe geleid dat ik, ondersteund door LOGO en de VNG een brief heb opgesteld waarin ik de staatssecretaris verzoek met elkaar nog eens goed naar deze aspecten van de uitvoering van het kinderpardon te kijken.

Deze brief heb ik verleden week dinsdag, ondertekend door 309 collega-burgemeesters (meer dan 75%) aan de staatssecretaris verzonden en van deze brief heeft u een afschrift toegezonden gekregen. Het ruime aantal mede-ondertekenende burgemeesters en de brede steun uit het hele land geeft aan dat de vragen en de verbazing breed gedeeld worden.

Het ene kind is het andere niet

Naar aanleiding van de media-aandacht heeft de Staatssecretaris mijn collega's en mij een brief gestuurd, waarin hij vraagt om meer informatie over de situatie van de betreffende kinderen. De IND beschikt in mijn ogen echter over alle benodigde informatie; het gaat erom hoe deze informatie wordt geduid en gebruikt in de besluitvorming.

Omdat ik zeker niet alle specifieke situaties ken, beperk ik mij even tot informatie rond Shenjun. De IND en de Staatssecretaris hebben écht álle informatie over hem en ik heb daarnaast een uitgebreide wortelingsbrief met alle lokale wortelingsaspecten aan de Staatssecretaris persoonlijk toegestuurd. Ik heb écht niet meer informatie. Mocht de IND of de Staatssecretaris aan kunnen geven welke informatie nog gemist wordt, en ik kán daar en bijdrage aan leveren, dan zal ik dat zeker doen.

Rondom deze brief moet mij ook een verbazing van het hart. Hoewel de staatssecretaris in zijn oproep aan burgemeesters volgens mij voorbij gaat aan de essentie van de vraag in de brief van burgemeesters, had ik nog wel de indruk dat de staatssecretaris in zijn brief om –nog niet bekende– informatie in de breedste zin van het woord vroeg.

In de rechtbank van Utrecht bleek jongstleden maandag echter dat dit geenszins het geval is. De gemachtigde van de staatssecretaris zei daar desgevraagd dat het hier enkel om informatie kan gaan die alsnog aantoon dat een kind wél onder rijkstoezicht heeft gestaan! In dat enge licht bezien lijkt de reactie van de staatssecretaris aan de burgemeesters hoogst opmerkelijk. Ik heb de staatssecretaris maandagmiddag om een reactie gevraagd maar die heb ik helaas nog niet ontvangen, anders had ik deze uiteraard met u gedeeld.

Wellicht goed om te benoemen, niet alle kinderen die in aanmerking zouden kunnen komen voor het kinderpardon zijn persoonlijk bekend bij burgemeesters, wel zijn ze allemaal in het vizier van de instanties (scholen, verenigingen, consultatiebureau's, CJG's etcetera) maar niet allemaal direct in het vizier van hun burgemeester.

Mij lijkt het onrechtvaardig als blijkt dat hierdoor het ene kind, in een vergelijkbaar geval, andere kansen heeft op een besluit van de Staatssecretaris dan het andere kind.

Worteling

Misschien voor de helderheid. Ik was en ben in basis positief over het feit dat er afspraken zijn gemaakt over een kinderpardon. Echter, sommige regels zorgen bij mij en veel van mijn collega's voor verbazing en zorg. De kinderen waar we over praten zijn geworteld in de Nederlandse samenleving, dat is in alle gevallen een dorp of een stad waar een burgemeester bij hoort: zij kennen de samenleving die zij dienen over het algemeen erg goed.

Deze worteling zou een essentieel onderdeel van de beoordeling moeten zijn. Niet alleen voor de kinderen zelf, maar ook met het oog op de maatschappelijke onrust die ontstaat als deze kinderen (dreigen te) worden uitgezet. Een formeel onderscheid tussen Rijksoverheid en lokale overheid is daaraan ondergeschikt en onuitlegbaar.

Oproep

De burgemeesters roepen in hun brief op tot een waardige afronding van het Kinderpardon. Wij denken daarover graag mee. Daarom vraag ik de Staatssecretaris en u als leden van de Tweede Kamer om met de burgemeesters en betrokken partijen, van wie er vandaag meer aanwezig zijn, op korte termijn in gesprek te gaan en te komen tot een goede, structurele oplossing voor deze groep kinderen. Op die manier kan recht worden gedaan aan de intentie van het Kinderpardon.

Voorzitter, ik dank u nogmaals voor deze gelegenheid.

Position paper

Hoorzitting Tweede Kamer woensdag 28 mei 2014

Hans Martijn Ostendorp, burgemeester Bunnik

Voorzitter, om te beginnen: dank voor de uitnodiging en de gelegenheid om hier mijn ervaring te delen en uw aandacht te vragen voor de uitvoering van het kinderpardon.

Aanleiding

In februari raakte ik betrokken bij de regeling langdurig verblijvende kinderen, beter bekend als het Kinderpardon, toen de situatie van de achtjarige Shenjun onder mijn aandacht kwam. Shenjun woont in Odijk, één van de Bunnikse kernen. Onze gemeenschap kent hem al vanaf het moment dat hij een half jaar oud is en –nadat hij met zijn moeder uit het AZC in Zwolle was gezet- liefdevol werd opgevangen door een gezin in Odijk.

Toen bleek dat hij buiten het Kinderpardon viel ontstond al snel maatschappelijke onrust; de Bunnikse gemeenschap, en de Odijkse in het bijzonder, is klein en hecht. Naar aanleiding van deze onrust heb ik mij uiteraard verdiept in de situatie van Shenjun en in het Kinderpardon.

Het in 2012 afgesproken Kinderpardon was –volgens mij- bedoeld om een eind te maken aan de uitzichtloze situatie waarin een groep kinderen, die geen verblijfsvergunning had maar wel was geworteld in Nederland, zich bevond. Nederlandse burgemeesters waren blij dat er een oplossing was gevonden voor deze kinderen, een zeer kwetsbare groep in onze samenleving.

Uitvoering Kinderpardon

Er waren twee elementen in de uitvoering van het Kinderpardon die mij verbaasden.

Ten eerste is dat het onderscheid dat gemaakt is tussen het Rijkstoezicht en het nadrukkelijk in beeld zijn in en bij de gemeente. Ik zie de overheid als ondeelbaar. Zo gaan deze kinderen bijvoorbeeld naar het consultatiebureau, de peuterspeelzaal, de (basis)scholen (die worden gefinancierd door en onder toezicht staan van de Rijksoverheid) en nemen ze volop deel aan de samenleving door lid te zijn van –bijvoorbeeld- de sportvereniging of de scouting en actief te zijn op Koningsdagen, sportdagen, de avondvierdaagse en carnaval.

Het tweede punt dat mij opviel is de leeftijdsgrens van 21 jaar waardoor kinderen die vaak nóg langer (12,13 of 14 jaar) geworteld zijn in onze samenleving dan degenen die wél onder het kinderpardon vallen, nu buiten de regeling van het kinderpardon vallen en tóch naar het land van herkomst moeten terugkeren.

Ik heb de staatssecretaris in een persoonlijk telefonisch onderhoud en in een persoonlijke brief, waarin ik nadrukkelijk ben ingegaan op de lokale worteling, gevraagd om voor de 8 jarige Shenjun gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid.

Shenjun wordt verweten dat hij zich heeft onttrokken aan rijkstoezicht, daar waar hij juist door de rijksoverheid op straat is gezet. -Actief buiten rijkstoezicht geplaatst.-

Het antwoord op mijn schrijven heb ik in vertrouwen afgewacht, ook omdat mij duidelijk was geworden dat de staatssecretaris in een vergelijkbare situatie in onze buurgemeente Utrecht, lopende de rechtsgang, gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid.

Echter, de Staatssecretaris zag geen aanleiding om anders te beslissen dan hij tot op dat moment had gedaan en wilde vooralsnog geen gebruik maken van zijn discretionaire bevoegdheid. Dit standpunt heeft de Staatssecretaris via zijn gemachtigde afgelopen maandag voor de rechtbank in Utrecht nogmaals herhaald.

Ik heb mijn verbazing over de uitvoering van het kinderpardon gedeeld met een aantal collega-burgemeesters. Zij herkenden het beeld dat kinderen binnen het kader van het kinderpardon, 5 jaar geworteld in Nederland, op een gelijkwaardige wijze behandeld zouden moeten worden binnen een ongedeelde overheid.

Kortgezegd, het zou niet moeten uitmaken of je als kind in beeld bent bij de rijksoverheid of bij de gemeentelijke overheid. Al helemaal niet als dat "uit beeld zijn" bij de Rijksoverheid geen vrijwillige keuze is geweest, maar omdat je simpelweg uit het AZC op straat bent gezet en zó -juist door de Rijksoverheid- actief buiten rijkstoezicht bent geplaatst.

Dat heeft ertoe geleid dat ik, ondersteund door LOGO en de VNG een brief heb opgesteld waarin ik de staatssecretaris verzoek met elkaar nog eens goed naar deze aspecten van de uitvoering van het kinderpardon te kijken.

Deze brief heb ik verleden week dinsdag, ondertekend door 309 collega-burgemeesters (meer dan 75%) aan de staatssecretaris verzonden en van deze brief heeft u een afschrift toegezonden gekregen. Het ruime aantal mede-ondertekenende burgemeesters en de brede steun uit het hele land geeft aan dat de vragen en de verbazing breed gedeeld worden.

Het ene kind is het andere niet

Naar aanleiding van de media-aandacht heeft de Staatssecretaris mijn collega's en mij een brief gestuurd, waarin hij vraagt om meer informatie over de situatie van de betreffende kinderen. De IND beschikt in mijn ogen echter over alle benodigde informatie; het gaat erom hoe deze informatie wordt geduid en gebruikt in de besluitvorming.

Omdat ik zeker niet alle specifieke situaties ken, beperk ik mij even tot informatie rond Shenjun. De IND en de Staatssecretaris hebben écht álle informatie over hem en ik heb daarnaast een uitgebreide wortelingsbrief met álle lokale wortelingsaspecten aan de Staatssecretaris persoonlijk toegestuurd. Ik heb écht niet meer informatie. Mocht de IND of de Staatssecretaris aan kunnen geven welke informatie nog gemist wordt, en ik kán daar een bijdrage aan leveren, dan zal ik dat zeker doen.

Rondom deze brief van de Staatssecretaris moet mij ook een verbazing van het hart. Hoewel de staatssecretaris in zijn oproep aan burgemeesters volgens mij voorbij gaat aan de essentie van de gestelde vraag in de brief van burgemeesters, had ik nog wel de indruk dat de staatssecretaris in zijn brief vroeg om –nog niet bekende- informatie in de breedste zin van het woord.

In de rechtbank van Utrecht bleek jongstleden maandag echter dat dit geenszins het geval is. De Staatssecretaris zei daar, bij monde van zijn gemachtigde, desgevraagd dat het hier enkel om informatie kan gaan die alsnog aantoont dat een kind wél onder rijkstoezicht heeft gestaan!

In dat enge licht bezien lijkt de reactie van de Staatssecretaris aan de burgemeesters hoogst opmerkelijk. Want juist deze informatie moet bekend zijn bij de Staatssecretaris zélf. Ik heb de Staatssecretaris maandagmiddag uiteraard om een reactie hierop gevraagd maar die heb ik helaas nog niet van hem mogen ontvangen. Anders had ik deze uiteraard met u gedeeld.

Worteling

Misschien voor de helderheid. Ik wás en bén in basis positief over het feit dat er afspraken zijn gemaakt over een kinderpardon. Echter, sommige regels leiden bij mij en veel van mijn collega's tot vragen, verbazing en zorg.

De kinderen waar we over praten zijn geworteld in de Nederlandse samenleving, dat is in alle gevallen een dorp of een stad waar een burgemeester bij hoort: zij kennen de samenleving die zij dienen over het algemeen erg goed.

Deze worteling zou een essentieel onderdeel van de beoordeling moeten zijn. Niet alleen voor de kinderen zelf, maar ook met het oog op de maatschappelijke onrust die ontstaat als deze kinderen (dreigen te) worden uitgezet. Een formeel onderscheid tussen Rijksoverheid en lokale overheid is daaraan ondergeschikt en onuitlegbaar.

Oproep

De burgemeesters roepen in hun brief op tot een waardige afronding van het Kinderpardon. Wij denken daarover graag mee. Daarom vraag ik de Staatssecretaris en u als leden van de Tweede Kamer om met de burgemeesters en betrokken partijen, van wie er vandaag meer aanwezig zijn, op korte termijn in gesprek te gaan en te komen tot een goede, structurele oplossing voor deze groep kinderen. Op die manier kan recht worden gedaan aan de intentie van het Kinderpardon.

Voorzitter, ik dank u nogmaals voor deze gelegenheid.